

Sensibilitățile cu care este înzestrat sufletul, se revarsă asupra trupului, ca într-un parteneriat conștiincios, fără limite și fără secrete. O vorbă, un gest, un vis, o amintire pot provoca emoții copleșitoare. De asemenea, orice element din preajma noastră, palpabil sau nepalpabil, poate, într-o clipă, să producă sau să modifice numeroase stări ale organismului. Totuși, experiențele demonstrează mereu că nimic nu se petrece la întâmplare, că o prevestire există, fie în minte, fie în suflet, posibil în ambele deodată, însă, datorită numeroaselor preocupări, conștientizarea în amănunt își pierde din intensitate.

Uneori, emoțiile pe care le trăim, indiferent de ce natură ar fi: necazuri sau bucurii sunt atât de mari, încât creează impresia că organismul nu le poate suporta. Spre exemplu, am participat la un eveniment, unde puteam să mor și nimeni nu ar fi știut din ce cauză. Am crezut că îmi crapă pieptul și inima îmi sare afară! Aceasta se întâmpla pe 20 ianuarie 2023. Cu o zi înainte, în drum spre piață, dintr-o discuție fugară cu o vecină de cartier, pensionară, fostă profesoară, despre care știam că e devotată teatrului, cititului, noutăților literare și evenimentelor culturale în general, am aflat că în ziua următoare, la ora 12:00, ea va merge la Teatrul Național, unde va fi un eveniment în premieră, cu intrarea liberă. Mi-a rămas în minte esențialul: data, ora și locul.

Apoi dorința s-a transformat în revoltă și lăsând deoparte toate treburile cotidiene, am făcut tot posibilul și am ajuns, contra cronometru. Gâfâind, urcam scările Teatrului Național I. L. Caragiale, București, unde nu mai fusesem dinainte de renovare. Privind străină în jur, la câteva trepte de mine am observat că mai urcă o doamnă, pe care o cunoșteam. Am salutat-o cu drag, văzându-mi de drum. Din mers, admiram spațiul interiorului. Era foarte mare, cu fotolii elegante, aproape toate ocupate. Am găsit unul liber, pe rândul din față și m-am așezat ca într-o izbândă, fiind atentă să nu deranjez pe nimeni. Încă nu mă dezmeticisem pentru ce mă aflam acolo, când am auzit la microfon:

„Ne aflăm în Foaierul Tapiseriei din incinta Teatrului Național I. L. Caragiale, din București, unde Teatrul Radiofonic prezintă în premieră absolută, azi, vineri, 20 ianuarie 2023, audiție cu public, a spectacolelor în cadrul proiectului Biografii, memorii: Între lumi, Răzvrătitul, Căutări. Scenariu Radiofonic: Magda Duțu. Regia artistică: Petru Hadârcă. După romanul Lumea veche. Familii din

România de altădată, de Livia Davidescu”. Printre comentatorii de la final m-am numărat și eu, emoționându-mă și mai tare, totodată descărcându-mi sufletul. Strângând tare microfonul în mână, ca să nu-l scap, mi-am auzit vocea tremurândă, care răsuna în Sala Tapiseriei Teatrului Național I. L. Caragiale, București:

Sunt Ioana Stuparu și trec prin emoții nemaîntâlnite. Am hotărât să înscriu această zi și acest eveniment, în rândul Revelațiilor Divine, la rubrica de la pagina 32, a revistei „Independența Română - Independența prin Cultură”, unde public uneori. Astăzi am trăit minuni dumnezeiești una după alta. Am ajuns aici dintr-o întâmplare, ieri aflând despre acest eveniment, de la o vecină de cartier. Tot ieri a sosit la mine, pe online, un mesaj de la Livia David, că a scris o carte. I-am răspuns: Ce veste mare! Doamne - Ajută! Acum am aflat că tocmai după această carte a fost scris scenariul prezentat aici la Teatrul Radiofonic.

O știu pe autoarea cărții, de la un nepot al meu. „Pe la voi cum a fost în timpurile alea cu comunismul?”, cică l-a întrebat ea la telefon. „E mult de povestit, i-a zis el. Mai bine îți fac cunoștință cu mătușa mea Ioana Stuparu, care a scris romanul trilogie Oameni de Nisip, în care a descris amănunțit acea perioadă”. Astfel i-am trimis prin poștă cartea mea și de atunci corespondăm online. Am scris multe genuri literare, cu teme din viața reală, fiindcă îmi place să povestesc. Am scris și publicat 25 de volume până acum. Deși am scris și piese de teatru, n-am mai fost de mult la un spectacol. Întâmplător am pus în geantă cărțile mele cu piese de teatru: Miniona, dramă în trei acte și Muzeul cu bucluc, comedie în două acte. Vi le pot lăsa! Vă rog să i le înmânați regizorului Petru Hadârcă, fiindcă e foarte activ! a zis regizoarea Magda Duțu! I le-am lăsat cu drag! Mulțumesc tuturor pentru asemenea emoții!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Ioana Stuparu

*Independența
prin Cultură*